

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV PÁD

HROBKA NEMRTVÝCH

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád – Hrobka nemrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Apollónův pád – Hrobka nemrtvých
Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

APOLLÓNŮV PÁD

HROBKA NEMRTVÝCH

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

Copyright © Rick Riordan, 2019
Translation © Dana Chodilová, 2020
Cover illustration © Maximillian Meinzold

ISBN 978-80-253-4685-3 (epdf)
ISBN 978-80-253-4686-0 (epub)
ISBN 978-80-253-4687-7 (mobi)

*Na památku Diane Martinezové,
která mnohé životy změnila k lepšímu*

Temné proroctví

*Až k novu vzhlédne hora ďáblova,
až vzplanou slova vrytá v paměti
a Tibera svá těla pochová,
pán změny pozná výzvy prokletí*

*Však slunce musí nejprv jižně jít
skrz bludiště, kde v parných oblastech
tam vládce oře jako vítr dlí,
a vymámit z něj mluvčí záhad dech*

*A k západu se v palác musí dát
tam dcera matky původ rozpozná
jen kopytnáč se vůdcem může stát
tou stezkou v soupeřových botičkách*

*Až pozná tři a k řece přijde včas,
pak teprv bude slunce křepčit zas*

1

*V pohřebním voze
není vůbec nic k snědku
Bonbóny došly*

JÁ TVRDÍM, ŽE MRTVOLY se mají vracet.

Je to taková elementární zdvořilost, ne? Když zemře válečník, je třeba postarat se o jeho tělo a předat ho blízkým k pohřebnímu obřadu. Možná jsem v tom kapku staromódní. Jenže já *jsem* víc než čtyři tisíce let starý. A zdálo by se mi neslušné nenaložit s mrtvými, jak se sluší a patří.

Tak třeba Achilles za trojské války. *Totální* hulvát. Celé dny vláčel mrtvolu trojského bojovníka Hektóra za svým vozem kolem městských hradeb. Nakonec jsem přesvědčil Dia, aby toho surovce donutil vrátit Hektórovo tělo jeho rodičům, a ti mu mohli vystrojit řádný pohřeb. Sakra, lidi, vzpamatujte se. Mějte trochu úcty k lidem, které povraždíte.

Anebo mrtvola Olivera Cromwella. Tomu člověku jsem moc nefandil, ale o to nejde. Nejdřív ho Angličané pohřbili se všemi poctami. Pak se rozhodli, že ho vlastně nenávidí, a tak ho vykopali a mrtvolu „popravili“. Postupem času mu hlava odpadla z kůlu, na kterém byla napíchnutá celá desetiletí, a skoro tři sta let putovala od sběratele ke

sběrateli jako odporný suvenýr. Až jsem roku 1960 našeptal do uší několika vlivným lidem: *Tak, a dost. Jsem bůh Apollón a nařizuju tu věc pohřbít. Uráží mě to.*

Co se týkalo Jasona Grace, mého padlého kamaráda a nevlastního bratra, nemínil jsem nic ponechat náhodě. Osobně doprovodím jeho rakev do Tábora Jupiter a rozloučím se s ním se všemi poctami.

Vyklubal se z toho pořádný oříšek. Kvůli démonům, kteří na nás zaútočili, a nejenom kvůli nim.

Soumrak měnil Sanfranciský záliv v kotel roztavené mědi, když naše soukromé letadlo přistávalo na letišti v Oaklandu. Zdůrazňuji *naše* soukromé letadlo. Ten let byl vlastně dárek na rozloučenou od kamarádky Piper McLeanové a jejího táty, filmové hvězdy. (Každý by měl mít aspoň jednoho kamaráda, jehož rodič je filmová hvězda.)

U ranveje na nás čekalo další překvapení od McLeanových: naleštěný černý pohřební vůz.

Meg McCaffreyová a já jsme si šli protáhnout ztuhlé nohy na letecké dráhu, zatímco posádka zasmušile vykládala Jasonovu rakev z nákladního prostoru Cessny. Vypadalo to, že truhla z leštěného mahagonu ve večerním světle září. Mosazné panty se červeně leskly. Nenáviděl jsem tu krásu. Smrt nemá být krásná.

Posádka naložila rakev do vozu a přesunula naše zavazadla na zadní sedadlo. Neměli jsme toho moc, jen můj a Megin batoh (díky Marcovým Militárním Maličkostem), můj luk s toulcem, ukulele, pár skicáků a deskové dioráma, které jsme zdědili po Jasonovi.

Podepsal jsem potřebné papíry, přijal kondolence posádky a potřásl si rukou s milým pohřebákem. Podal mi klíčky od vozu a odkráčel.

Hleděl jsem na klíčky, pak na Meg, která právě ukousla hlavu gumové rybičky a žvýkala ji. Když nám letadlo přistavili, bylo vybaveno pultuctem nádob s červenými bonbóny. Během letu Meg zlikvidovala rybí populaci až na pokraj vymření.

„Mám řídit?“ podivil jsem se. „To je pohřebák z půjčovny?“

Meg pokrčila rameny. V Cessně se povalovala na pohovce a tmavý pážecí účes teď měla vzadu splácly. Roh kočičích brýlí s falešným kamínkem jí trčel z vlasů jako diskotéková žraločí ploutev.

Zbytek jejího outfitu byl stejně pochybný: vysoké červené kotníčkové boty, obnošené žluté legíny a její oblíbené, po kolena dlouhé zelené šaty, které dostala od mámy Percyho Jacksona. Tím *oblíbené* chci říct, že měly za sebou spoustu bitev a byly prané a spravované tolikrát, že spíš než oblečení připomínaly vyfouknutý horkovzdušný balon. To hlavní měla upevněno kolem pasu – zahradnický pás s mnoha kapsami. Děti bohyně Déméter bez něj nevycházejí z domu.

„A kdo asi? Já řidičák nemám,“ odsekla, jako bych potřeboval připomenout, že můj život momentálně ovládá dvanáctiletá holka. „Jdu na sedadlo smrti.“

U pohřebního vozu bych tenhle výraz radši nepoužíval. Meg ale přihopsala na stranu spolujezdce a nasedla. Usadil jsem se za volant. Za chvíli jsme už nechali letiště za sebou a v pronajatém černém funusmobilu ujížděli na sever po I-880.

Ach, Bay Area... Tady jsem prožil příjemné časy. Ta rozlehlá pokřivená mísa byla plná zajímavých lidí a míst. Miloval jsem ty zelené a zlaté kopce, pobřeží zahalené mlhami, zářící krajkové mostů a bláznivou klikaticí čtvrtí, nalepených na sebe jako cestující v metru ve špičce.

V padesátých letech jsem hrával s Dizzym Gillespiem v klubu Bop City ve Fillmore. Během Léta lásky roku 1967 jsem uspořádal improvizovanou jam session v Golden Gate Parku se skupinou Grateful Dead. (Parádní parta muzikantů, ale *vážně* si nemohli odpustit ta svoje patnáctiminutová sóla?) V osmdesátkách jsem se potloukal po Oaklandu se Stanem Burrellem – jinak známým jako MC Hammer – kdyžrazil cestu popovému rapu. Za jeho hudbu si připsat zásluhy nemůžu, ale s kostýmy jsem mu trochu píchl. Ty volné kalhoty ze zlatého lamé, to byl můj nápad. A teď do mě, módní policie!

Většina téhle oblasti ve mně probouzela dobré vzpomínky. Ale jak jsem tak jel, neubráníl jsem se pohledu na severozápad – směrem k okresu Marin a temnému vršku Mount Tamalpais. My bohové to místo známe coby Mount Othrys, sídlo Titánů. I když byli naši odvčící nepřátelé poraženi a jejich palác zničen, dál jsem cítil zlé síly toho místa – jako by to byl magnet, který se pokouší vytáhnout železo z mé momentálně smrtelné krve.

Dělal jsem, co jsem mohl, abych ze sebe ten pocit setřásl. Máme na krku jiné problémy. Kromě toho jedeme do Tábora Jupiter – přátelského teritoria na této straně zálivu. A mám na pomoc Meg. Co by se asi tak mohlo pokazit?

Rovinou východní části zálivu se proplétala Nimitzova dálnice, táhla se kolem skladišť a přístavišť, nákupních středisek a řad zchátralých bungalovů. Po naší pravici se vypínalo centrum Oaklandu, malý shluk věžáků čelil svému populárnějšímu sousedovi San Francisku na druhé straně zálivu, jako by hlásal: *My jsme Oakland! Jsme tu taky!*

Meg se rozvalila na sedadle, opřela si červené boty o palubní desku a pootevřela okýnko.

„Tady se mi líbí,“ usoudila.

„Teprve jsme dorazili,“ podivil jsem se. „Co se ti tu líbí? Opuštěné sklady? Ta reklama na kuře na vaflich?“

„Příroda.“

„Beton bereš jako přírodu?“

„Jsou tu taky stromy. Kytky. Vlhkost ve vzduchu. A pěkně tady voní eukalypty. Není to jako...“

Víc říkat ani nemusela. Náš pobyt v jižní Kalifornii poznamenalo spalující vedro, extrémní sucho a ničivé požáry – to všechno kvůli ohnivému labyrintu, ovládanému Caligulou a Medeou, jeho bláznivou, vzteklou čarodějnici. V Bay Area tyhle problémy nebyly. Aspoň zatím ne.

Zabili jsme Medeou. Zničili jsme zrádný labyrint. Osvobodili jsme erythrejskou Sibylu a ulevili smrtelníkům a skomírajícím přírodním duchům jižní Kalifornie.

Ale Caligula byl pořád až moc naživu. Se svými spoluimperátory z triumvirátu chtěl dál ovládat všechny prostředky proroctví, převzít vládu nad světem a psát budoucnost podle vlastních sadistických představ. Právě teď se Caligulova flotila luxusních jachet blížila k San Francisku, aby zaútočila na Tábor Jupiter. Nedovedl jsem si ani představit, jakou ďábelskou zkázu může imperátor přinést Oaklandu a kuřecím řízečkům na vaflich.

I kdyby se nám nějak podařilo porazit triumvirát, byl tu další problém. Největší Orákulum, to z Delf, bylo pořád v moci mé staré nemesis Pýthóna. Netušil jsem, jak bych ho mohl porazit, když teď trčím v těle šestnáctiletého padavky.

Ale co. Kromě toho bylo všechno fajn. Eukalypty hezky voněly.

Na I-580 se provoz zpomalil. Kalifornské řidiče ani nenapadlo dát z úcty přednost pohřebnímu vozu. Asi si říkali, že minimálně jeden pasažér už nikam nespěchá.

Meg si hrála s ovládáním okénka, zvedala ho a zase spouštěla. *Vrrr. Vrrr. Vrrr.*

„Ty víš, jak se dostat do Tábora Jupiter?“ zeptala se.

„Jasně.“

„Protože o Táboře polokrevných jsi to říkal taky.“

„A nakonec jsme se tam dostali!“

„Jo, ale zmrzlí a polomrtví.“

„Koukej, vstup do tábora je přímo tamhle.“ Máchl jsem rukou ke čtvrti Oakland Hills. „Vede tam tajná cesta z Caldecottova tunelu, nebo co.“

„Nebo co?“

„No, já vlastně nikdy do Tábora Jupiter *nejel*,“ přiznal jsem. „Obvyčejně jsem se snesl z nebe v zářícím slunečním voze. Ale vím, že Caldecottův tunel je hlavní vstup. Určitě tam bude nějaká cedule. Třeba pruh *Jen pro polobohy*.“

Meg si mě změřila pohledem přes okraj brýlí. „Ty jsi ten nejtupější bůh ze všech.“ Zvedla okénko s důrazným *Vrrr LUP!* Nemile mi to připomnělo dopadající čepel gilotiny.

Zahnuli jsme na západ na silnici číslo 24. Provoz se trochu zmírnil, zatímco se hory přiblížily. Vyvýšená silnice se táhla kolem čtvrtí s klikatými uličkami a vysokými jehličnany, bíle omítnuté domky dřepěly na krajích travnatých roklí.

Ukazatel nám oznámil CALDECOTTŮV TUNEL 2 MÍLE. Mělo mě to uklidnit. Brzo projedeme hranicemi Tábora Jupiter do

silně strážného, kouzlem chráněného údolí, kde mě před mými starostmi aspoň načas ubrání celá římská legie.

Tak proč se mi vlasy v zátylku ježily jako hřebíky?

Něco bylo špatně. Došlo mi, že stísněnost, kterou cítím od přistání, možná nevyvolává vzdálená hrozba Caliguly, ani stará základna Titánů na Mount Othrys, ale něco mnohem bezprostřednějšího... Něco zlovolného, co se přibližuje.

Podíval jsem se do zrcátka. Skrz černé průsvitné záclonky vzadu jsem neviděl nic než provoz na silnici. Ale pak jsem v odrazu na naleštěném víku Jasonovy rakve zachytil pohyb tmavé siluety – jako by po straně pohřebního vozu prolétlo něco velkého jako člověk.

„Hm, poslyš, Meg.“ Snažil jsem se mluvit klidně. „Nevidíš za námi něco divného?“

„Jak divného?“

BUCH.

Vůz sebou trhl, jako bychom narazili do přívěsu plného šrotu. V polstrované střeše nad mou hlavou se objevily dvě prohloubeniny ve tvaru nohou.

„Něco nám přistálo na střeše,“ vyvodila z toho Meg.

„Dík, Sherlocku! Mohla bys to laskavě sundat?“

„Já? Jak?“

To byla protivně správná otázka. Meg mohla proměnit prsteny na svých prostředníčcích v nebezpečné zlaté meče, ale kdyby to udělala v uzavřeném prostoru, například v pohřebním voze, a) neměla by dost místa na rozmach a za b) mohla by probodnout mě a/nebo sebe.

SKŘÍP. SKŘÍP. Vytlačené stopy se prohlubovaly, tvor na střeše

přešlapoval jako surfař na prkně. Musel to být pořádný cvalík, když se zabořil do kovové střechy auta.

V krku mi zabublal vzlyk. Ruce na volant se mi roztřáslly. Zatožil jsem po luku a toulci na zadním sedadle, i když bych je nemohl použít. Střílet při řízení se důrazně nedoporučuje, milé děti.

„Třeba otevři okno,“ poradil jsem Meg. „Vykleň se a řekni té potvoře, ať táhne pryč.“

„Hm, ani mě nenapadne.“ (U všech bohů, ta je ale umíněná.)

„Co kdybys ji zkusil setřást?“

Než jsem jí stačil vysvětlit, že v jízdě rychlostí padesát mil za hodinu na dálnici je to pitomost, zaslechl jsem zvuk, jako když se otvírá plechovka – ostré zasyčení vzduchu unikajícího z kovu. Strop prorazil dráp, špinavý bílý pařát velký jako břit vrtáku. A pak další. A další. A další, až z čalounění trčelo deset ostrých bílých hrotů – přesně na dvě obří ruce.

„Meg?“ vyjekl jsem. „Můžeš –?“

Nevím, co jsem vlastně chtěl říct. *Ochránit mě? Zabít tu věc? Podívat se dozadu, jestli tam mám spodky na převlečení?*

Stvoření, které rozervalo střechu, jako bychom byli narozeninový dáreček, mě hulvátsky přerušilo.

Prorvanou dírou na mě shlížel vrásčitý ďábelský tvor vzdáleně podobný člověku. Modročerný hřbet se mu leskl jako mouše, místo očí měl průsvitné bílé koule, z vyceněných zubů odkapávaly sliny. Kolem těla se mu třepotala bederní rouška z mastných černých per. Táhl z něj smrad horší než z popelnice – a věřte mi, že vím, co říkám, pár jsem jich sám vymetl.

„JÍDLO!“ zavyl ten tvor.

„Zabij to!“ zařval jsem na Meg.

„Strhni to!“ křikla zase ona na mě.

Jedna z mnoha nemilých věcí, které mám zakódovány ve svém bídném smrtelném těle, je to, že jsem sluha Meg McCaffreyové. Pří-
mý příkaz jsem musel uposlechnout. Takže když vyjekla „strhni to“,
škulbl jsem volantem prudce doprava. Vůz reagoval jako hodinky.
Prohnal se přes tři pruhy, prorazil zábradlí a zřítíl se do kaňonu.

2

*Můj mrtvej kámoš
není k sežrání, kámo
Fakt, kámo, věř mi*

LÉTAJÍCÍ VOZY MÁM RÁD. Ale spíš ty, které umějí létat samy.

Když náš pohřebák dosáhl nulové gravitace, měl jsem pár mikrosekund na to, abych se pokochal scenerií dole – rozkošným jezír-
kem lemovaným eukalypty a stezkami pro pěší, taky plážičkou na
druhém břehu, kde na dekách lenošilo pár lidí na pikniku.

*No fajn, pomyslela si část mého mozku. Snad aspoň přistaneme ve
vodě.*

A pak jsme klesali. Ne k vodě, ale ke stromům.

Vydral se ze mě zvuk, jako když Luciano Pavarotti v *Donu Gio-
vannim* nasadil vysoké céčko. Ruce jsem měl přilepené k volantů.

Nořili jsme se mezi eukalypty, když démon z naší střechy zmizel,
jako by ho větve úmyslně smetly. Jiné jako by se semkly kolem vozu
a zpomalily pád. Jedna větev vonící po kapkách proti kašli nás pře-
dávala další, až jsme s mohutným žuchnutím dopadli na zem na
všechna čtyři kola. Airbagy přišly s křížkem po funuse, nafoukly se
a přitlačily mi hlavu na opěrku.

V očích mi tancovaly žluté améby. V krku mě páčila chuť krve.

Chňapl jsem po klice dveří, vysoukal jsem se ven mezi airbagem a sedadlem a zhroutil se na koberec chladné měkké trávy.

„Bleeeee,“ vyšlo ze mě.

Slyšel jsem, jak Meg kousek ode mě zvrací. Aspoň to znamenalo, že žije. Pár metrů po mé levici voda olizovala břeh jezera. Přímo nade mnou se u vršku nejbližšího eukalyptu kroutil a vrčel náš modro-černý kamarád démon, uvězněný v kleci z větví.

S námahou jsem se posadil. V nose mi tepalo, dutiny jako bych měl plné mentolové masti. „Meg?“

Vyvrávorala zpoza kapoty. Kolem očí se jí už dělaly modřiny, zřejmě dáreček od airbagu. Brýle měla nakřivo, ale nepoškozené. „Strhl jsi to pěkně blbě.“

„U všech bohů!“ bránil jsem se. „Nařídila jsi mi – “ Mozek mi vypověděl službu. „Počkat. Jak to, že jsme živí? To *ty* jsi ohnula ty větve?“

„Si piš.“ Máchla rukama a objevily se dvě lesklé zlaté čepele. Opřela se o ně jako o lyžařské hůlky. „Už tu nestvůru dlouho neudrží. Připrav se.“

„Co?“ vyjekl jsem. „Počkat. Ne. Nejsem připravený!“

Sunul jsem se po dveřích auta a postavil se na nohy.

Výletníci na druhé straně jezera se zvedli z dek, zřejmě si všimli pohřebáku padajícího z nebe. Pohled jsem měl zamřžený, ale na těch li-dech bylo něco divného... Nemá jeden z nich zbroj? A další kozí nohy?

I kdyby to byli spojenci, z té dálky nám pomoci nemohli.

Přikulhal jsem k zadním dveřím a otevřel je. Jasonova rakev ležela netknutá a zabezpečená v nákladním prostoru. Popadl jsem luk a toulec. Ukulele se udusilo někde pod nafouknutými airbagy, musel jsem si poradit bez něj.

Tvor nad námi vyl a mlátil sebou v kleci z větví.

Meg se zapotácela, na čele jí vyrašil pot. A to už se démon osvobodil, padal k zemi a přistál jenom kousek od nás. Doufal jsem, že si při dopadu zlomí nohy, ale takové štěstí jsme neměli. Popošel o pár kroků blíž, v trávě po něm zůstávaly vlhké krátery, napřímil se, zavřel a ukázal špičaté bílé zuby, připomínající drobné plaňky plotu. „ZABÍT A SEŽRAT!“ zařval.

Pozoruhodný zpěvný hlas. Mohl by dělat frontmana nějaké norské death-metalové kapele.

„Počkat!“ vypískl jsem. „Já-já tě znám.“ Zašermoval jsem prstem, snad abych si restartoval paměť. Luk, který jsem svíral v druhé ruce, se zachvěl. Šípy v toulci zarachotily. „Po-počkat, já si vzpomenu!“

Démon zaváhal. Odjakživa si myslím, že vnímaví tvorové se rádi dají poznat. Ať už jsme to my bohové, lidé nebo slintající démoni v péřových bederních rouškách, těší nás, když si na nás ostatní vzpomenu, osloví nás jménem, vezmou na vědomí naši existenci.

Jasně, snažil jsem se jenom získat čas. Doufal jsem, že Meg chytí dech, zaútočí na toho netvora a nadělá z něho fašírku. Ale zatím to nevypadalo, že meče dokáže použít jinak než coby berle. Ovládat obří stromy asi člověka unaví, ale mezi námi, nemohla se zhroucením počkat až *potom*, co zabije tuhle supí plínku?

Počkat. Supí plínka... Znovu jsem se na démona podíval. Ten zvláštní strakatý černomodrý hřbet, mléčné oči, veliká tlama a drobné škvírky nozder... Smrděl po shnilém mase. A měl peří mrchožrouta...

„Já tě *vážně* znám,“ došlo mi. „Ty jsi *eurynomos*.“

Někdy si zkuste vyslovit *Ty jsi eurynomos*, když máte zdřevěnělý jazyk, třesete se hrůzou a dostali jste facku od airbagu z pohřebního vozu.

Démon prohnul rty. Z brady mu skápl stříbřitý čůrek slin.
„ANO! JÍDLO ŘEKLO MOJE JMÉNO!“

„A-ale ty požíráš mrtvoly!“ namítl jsem. „Máš být v podsvětí, pracovat pro Háda!“

Démon naklonil hlavu, jako by se snažil vzpomenout, co je to *podsvětí* nebo *Hádes*. Takle slova se mu očividně nezamlouvala tak jako *zabít* a *sežrat*.

„HÁDES MI DÁVAL STARÉ MRTVÉ!“ houkl. „PÁN MI DÁVÁ ČERSTVÉ!“

„Pán?“

„PÁN!“

Uvítal bych, kdyby tak neřval. Nebylo vidět, že by měl uši, takže se možná neuměl tlumit. Nebo prostě chtěl poprskat všechno kolem.

„Jestli myslíš Caligulu,“ troufl jsem si, „tak věřím, že ti toho nabilboval spoustu, ale můžu ti říct, že *není* –“

„HAHA! HLOUPÉ JÍDLO! CALIGULA NENÍ TEN PÁN!“

„Není?“

„NENÍ TEN PÁN!“

„MEG!“ spustil jsem. Uff. Už řvu taky.

„Jo?“ zasípala. Vypadala urputně a bojovně, jak se ke mně belhala na mečích. „Dej. Mi. Chvilku.“

Bylo jasné, že v tomhle boji se vedení neujme. Jestli k ní supí plínu pustím, zabije ji. Na takových pětadevadesát procent mi to připadalo nepřijatelné.

„No, eurynome,“ oznámil jsem mu, „ať je tvůj pán, kdo chce, dneska nikoho nezabiješ a nesežereš!“

Vytáhl jsem z toulce šíp. Nasadil jsem ho do tětiny a zamířil,

stejně jako jsem to dělal už milionkrát předtím, ale s třesoucíma se rukama a podlamujícíma se nohama jsem to nevystříhl tak působivě jako jindy.

Proč se vlastně smrtelníci třesou, když mají strach? Je to naprosto kontraproduktivní. Kdybych *já* stvořil lidi, dal bych jim ve chvílích hrůzy ocelové odhodlání a nadlidskou sílu.

Démon zasyčel a zaprskal.

„PÁNOVA VOJSKA BRZO ZASE POVSTANOU!“ zaburácel.
„DOKONČÍME PRÁCI! SERVU MASO NA KOST A JÍDLO SE K NÁM PŘIDÁ!“

Jídlo se k nám přidá? V žaludku se mi udělal podtlak. Vzpomněl jsem si, proč Hádes eurynomý tolik miloval. Nejmenší škrábnutí jejich drápů vyvolalo u člověka zhoubnou nemoc. A když smrtelník umřel, stalo se z něj to, co Řekové nazývali *vrykolakas* – neboli, jak známe z televize, zombie.

To ještě nebylo to nejhorší. Pokud se eurynomovi povedlo sežrat maso mrtvolý a okoustat ho až na kost, kostra pak ožila jako nejzůřivější, nejhouževnatější neživý válečník. Mnoho z nich sloužilo jako Hádova elitní palácová stráž, což je práce, o kterou bych se *rozhodně* neucházel.

„Meg?“ Dál jsem mířil démonovi na hrud'. „Couvni. A pozor, at tě neškrábne.“

„Ale –“

„Prosím,“ žadonil jsem. „Aspoň jednou mě poslechni.“

Supí plína zavrčela. „JÍDLO MOC MLUVÍ! HLAD!“

Zaútočila na mě.

Vystřelil jsem.

Šíp zasáhl přímo střed démonovy hrudi, ale odrazil se od ní jako gumová kulička od kovu. Hrot z božského bronzu ho musel přinejmenším zabolet. Démon vyjel a zarazil se na místě, v prsou měl svaštělou doutnající ránu. Ale pořád byl dost živý. Možná bych mu ublížil, kdyby se mi podařilo zasáhnout ho dvacetkrát nebo třicetkrát do stejného místa.

Třesoucíma se rukama jsem nasadil další šíp. „T-to bylo jenom varování!“ blafoval jsem. „Tím příštím tě zabiju!“

Supí plína vydala jakýsi bublavý zvuk z hloubi hrdla. Doufal jsem, že je to smrtelné chroptění. Pak mi došlo, že se netvor smál. „MÁM DŘÍV SEŽRAT NĚCO JINÉHO? NECHAT SI TĚ JAKO ZÁKUSEK?“

Natáhl pařáty a ukázal k pohřebnímu vozu.

Nechápal jsem. Chce slupnout airbagy? Čalounění?

Meg to pochopila dřív než já a vztekle zaječela.

Démon se živí mrtvolami. A my jeli pohřebním vozem.

„NE!“ houkla Megan. „Nech ho být!“

Vlekla se kupředu, zvedla meče, ale na víc jí síly nestačily. Odstrčil jsem ji, postavil se mezi ně a znovu a znovu páčil šípy.

Trčely mu z modročerného hřbetu a zanechávaly doutnající, nepříjemně neškodné rány. Vrávorál ke mně, vrčel bolestí a tělo se mu otrásalo při každém zásahu.

Byl ode mě na metr a půl.

A pak se dostal na dosah a roztáhl spáry, aby mi rozerval obličej.

Kdesi za mnou křikl ženský hlas: „HEJ!“

Supí plínu to rozptýlilo přesně na tak dlouho, abych stačil kurážně ťuchnout na zadek a odštrachat se z dosahu netvorových drápů.

Démon zamrkal, zaskočený nečekanou společností. Asi o tři metry dál stála štíhlá mladá žena s růžovými vlasy, v římské legionářské zbroji a za ní se pokoušel schovat asi tak tucet faunů a dryád.

Ta dívka zápasila s jakousi střelnou zbraní. Ach, běda. Byla to *manubalista*. Těžká římská kuše. Tyhle věcičky byly *příšerné*. Pomalé. Silné. A notoricky nespolehlivé. Šíp měla založený. Natáčela kliku, ruce se jí třásly tak jako mně.

V trávě po mé levici zakvílela Meg a pokoušela se vyškrábat na nohy. „Tys do mě strčil,“ postěžovala si. Ve skutečnosti tím jistě myslela: *Děkuju ti, Apollóne, žes mi zachránil život.*

Růžovovlasá dívka zvedla manubalistu. Se svými dlouhými a roztřesenými nohama mi připomínala žirafí mládě. „Bě-běž od nich,“ nařídila démonovi.

Supí plína reagovala svým typickým syčením a prskáním. „DALŠÍ JÍDLA! VŠICHNI SE PŘIDÁTE KE KRÁLOVÝM MRTVÝM!“

„Teda, kámo.“ Jeden z faunů se nervózně poškrábal na břicho pod tričkem s nápisem LIDOVÁ REPUBLIKA BERKELEY. „To není žádná sranda.“

„Žádná sranda,“ přizvukovali jeho druhové.

„MNĚ ČELIT NEMŮŽEŠ, ŘÍMANKO!“ zavrčel démon. „UŽ JSEM OCHUTNAL MASO TVÝCH DRUHŮ! ZA KRVAVÉHO MĚSÍCE SE K NIM PŘIDÁŠ –“

SVIST.

Uprostřed démonovy hrudi přistál šíp z imperiálního zlata. Netvor překvapeně vytřeštil mléčné oči. Římská legionářka vypadala stejně ohromeně.

„Kámo, tys ho zasáhla,“ vyhrkl jeden faun, jako by to uráželo jeho jemnocit.

Démon se rozpadl na hromádku prachu a supího peří. Šíp zazvonil na zemi.

Meg ke mně přikulhala. „Vidíš? *Takhle* jsi ho měl zabít.“

„Nech si to,“ zavrčel jsem na ni.

Obrátili jsme se k naší nečekané záchránkyni.

Růžovovlasá dívka se mračila na hromádku prachu a brada se jí třásla, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Já tyhle potvory *ne-snáším*.“

„U-už jsi s nimi bojovala?“ zeptal jsem se.

Podívala se na mě, jako by to byla urážlivě pitomá otázka.

Jeden z faunů do ní šťouchl. „Lavinie, kámo, zeptej se jich, co jsou zač.“

„Hm, jasně.“ Lavinia si odkašlala. „Co jste zač?“

Vyškrábal jsem se na nohy a pokoušel se zachovat klid. „Jsem Apollón. A tohle je Meg. Díky za záchranu.“

Lavinia na nás zírala. „Apollón, jako ten –“

„Teď to nemám čas vysvětlovat. Převážíme na pohřeb do Tábora Jupiter tělo vašeho kamaráda, Jasona Grace. Můžeš nám pomoci?“

Lavinii poklesla čelist. „Jason Grace... je mrtvý?“

Než jsem stačil odpovědět, ozval se odněkud z druhé strany silnice číslo 24 vzteklý a zmučený nářek.

„Hm, lidi,“ pronesl jeden z faunů, „neloví tihle týpci ve dvou?“

Lavinia polkla. „Jo. Doprovodíme vás do tábora. Pak si promluvíme o tom,“ – stísněně ukázala k pohřebnímu autu – „kdo je mrtvý a proč.“

3

*Neumím žvýkat
a přitom běžet s rakví
Kdy už tam budeme?*

KOLIK PŘÍRODNÍCH DUCHŮ je třeba, aby unesli rakev?

Těžko říct, protože všechny dryády a fauni až na jednoho zapluli mezi stromy a do nich, jakmile si uvědomili, že je čeká práce. Ten poslední by zmizel taky, ale Lavinia ho popadla za zápěstí.

„Tak to teda prr, Done.“

Oči fauna Dona za kulatými, duhově zbarvenými brýlemi vypadaly vyplašeně. Kozí bradka se mu cukala. Při pohledu na ten tik se mi zastesklo po satyru Groverovi.

(Pokud to nevíte, tak faunové a satyrové jsou v podstatě to samé. Fauni jsou prostě římská verze a jsou o malinko horší v... no, prakticky ve všem.)

„Hele, já bych moc rád pomohl, kámo,“ kroutil se Don. „Akorát jsem si zrovna vzpomněl, že musím na tu schůzi –“

„Fauni nemají schůze,“ přerušila ho Lavinia.

„Potřebuju si přeparkovat –“

„Nemáš auto.“

„Musím nakrmit psa –“

„Nech toho!“ vyštěkla Lavinia. „*Dlužíš* mi to.“

„No dobře, dobře.“ Don se jí vyškubl, třel si zápěstí a tvářil se ukřivděně. „Koukni, jasně, řekl jsem, že Škumpa *možná* přijde na piknik. Ale to neznamenaá, že jsem ti to slíbil.“

Laviniina tvář nabrala cihlově červený odstín. „To jsem nemyslela! Já ti pomohla tisíckrát. Teď mi ty musíš pomoci s *tímble*.“

Ukázala neurčitě na mě, na pohřební auto a na svět všeobecně. Napadlo mě, jestli Lavinia není náhodou v Táboře Jupiter nová. Vypadalo to, že se v legionářské zbroji necítí přirozeně. V jednom kuse se škrábala na ramenou, krčila kolena, tahala se za stříbrný přívěsek s Davidovou hvězdou, který jí visel na dlouhém štíhlém krku. Měk-ké hnědé oči a kštice růžových vlasů posilovaly dojem žirafího mlá-děte, jež se poprvé odbatolilo od mámy a teď zkoumá savanu, jako by si říkalo: *Co tu vlastně dělám?*

Meg se dopotácela ke mně. Chytila se mého toulce, aby nabrala rovnováhu, a přitom mě přiškrtila popruhem. „Kdo je Škumpa?“

„Meg,“ obul jsem se do ní. „Po tom ti nic není. Ale kdybych měl hádat, řekl bych, že nějaká dryáda, o kterou má tady Lavinia zájem, jako jsi ty měla zájem o Joshuu v Palm Springs.“

Meg vyštěkla: „Já *neměla* zájem –“

Lavinia se k ní přidala: „Já *nemám* zájem –“

Obě dívky zmlkly a zamračily se na sebe.

„Kromě toho,“ dodala Meg, „není Škumpa... trochu jedovatá?“

Lavinia vztáhla ruce k nebi, jako by žádala: *Tuhle otázku už ne!* „Škumpa je úžasná! Ale tím nechci říct, že bych s ní chtěla chodit –“

Don si odfrkl. „Jasně, kámo.“

Lavinia metala na fauna pohledy jako šípy z kuše. „Ale

uvažovala bych o tom – jestli je v tom nějaká chemie, nebo co. Proto jsem chtěla vyklouznout z hlídky na ten piknik, když mi Don nasliboval –“

„Brzdil!“ Don se nervózně zasmál. „Nemáme dostat tyhle lidi do tábora? A co to auto? Je pojízdný?“

Beru zpět, co jsem řekl o faunech, že jim nic nejde. Don uměl docela pohotově změnit téma.

Po bližší prohlídce jsem viděl, jak moc je pohřebák poškozený. Kromě spousty promáčeklin a škrábanců vonících po eukalyptu se předek karoserie prolomil, jak prorazil krajnici. Připomínal teď tahací harmoniku Flaca Jiméneze potom, co jsem na ni vzal baseballovou pátku. (Promiň, Flaco, ale hrál jsi tak dobře, že jsem začal žárlit, a harmonika musela umřít.)

„Tu rakev uneseme,“ navrhla Lavinia. „Ve čtyřech.“

Večerní vzduch prořízl další vzteklý výskot. Tentokrát to znělo poblíž – odněkud severně od dálnice.

„To neovládáme,“ mínil jsem, „dostat se až zpátky nahoru ke Caldecottovu tunelu.“

„Existuje další cesta,“ vysvětlila Lavinia. „Tajný vstup do tábora. Mnohem blíž.“

„To se mi líbí,“ zaradovala se Meg.

„Problém je,“ pokračovala Lavinia, „že zrovna teď mám být na hlídce. Za chvíli mi končí směna. Nevím, jak dlouho mě parťáčka může krýt. Takže až se dostaneme do tábora, necháte mě samotnou říct, kde a jak jsme se potkali.“

Don se zachvěl. „Jestli se někdo domákně, že Lavinia zase zdrhla z hlídky –“

„Zase?“ zeptal jsem se.

„Mlč, Done,“ okřikla ho.

Na jednu stranu mi Laviniiny potíže připadaly nicotné ve srovnání, řekněme, s umíráním a sežráním démonem. Na druhou stranu vím, že tresty římské legie bývají kruté. Zahrnují biče, řetězy a zuřivá živá zvířata, něco jako koncerty Ozzyho Osbourny v osmdesátkách.

„Ta Škumpa se ti musí vážně líbit,“ usoudil jsem.

Lavinia zafuněla. Vzala šíp z manubalisty a výhružně jím zamávala. „Já pomůžu tobě, ty pomůžeš mně. Taková je dohoda.“

Meg promluvila za mě. „Domluveno. Jak rychle zvládneme běžet s rakví?“

Ukázalo se, že moc rychle ne.

Vzali jsme s Meg z pohřebního auta zbytek svých věcí a chopili se zadní části Jasonovy truhly. Lavinia s Donem se ujali předku. Nemožným klusem jsme se vydali podél břehu, já nervózně pokukoval po korunách stromů a doufal, že se z nebe nesnesou další démoni.

Lavinia nám prozradila, že tajný vchod je hned na druhé straně jezera. Problém byl v tom, že to bylo *na druhé straně*, což vzhledem k tomu, že jsme s rakví nemohli přes vodu, znamenalo, že ji musíme vléct asi tak čtvrt míle kolem břehu.

„Ale jdi,“ odbyla mě Lavinia, když jsem si stěžoval. „My jsme se vám sem přihnali na pomoc až z pláže. Běžet s námi zpátky je to nejmenší, co můžete udělat.“

„Jasně,“ poznamenal jsem. „Jenže ta rakev je těžká.“

„Má pravdu,“ podpořil mě Don.

Lavinia si odfrkla. „Zkuste si někdy pochodovat dvacet mil v plné legionářské zbroji.“

„Díky, nechci,“ zabručel jsem.

Meg neříkala nic. Jen vypadala utahaně a funěla, ale rakev nesla bez námitek – asi schválně, abych se chytil za nos.

Konečně jsme dorazili na piknikovou pláž. Uvítala nás cedule s nápisem:

JEZERO TEMESCAL

KOUPÁNÍ NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ

To je pro smrtelníky typické. Varují vás před utopením, ale o masožravých démonech ani slovo.

Lavinia nás nasměrovala k malé kamenné budově se záchody a převlékárny. Vzadu, napůl schované za ostružiníky, byly nenápadné kovové dveře. Lavinia je rozkopla. Za nimi se táhla dolů do tmy betonová šachta.

„O tomhle asi smrtelníci nevědí,“ tipoval jsem.

Don se uchechtl. „Ne, kámo, ti si myslíš, že je to nějaká generátorová místnost či co. Nevíš o tom ani většina legionářů. Jenom frajeři jako tady Lavinia.“

„Z toho pomáhání se nevyvlečeš, Done,“ obula se do něj Lavinia. „Na chvíli rakev položíme.“

V duchu jsem jí blahořečil. Ramena mě bolela, záda jsem měl kluzká potem. Připomnělo mi to, jak mě jednou Héra nutila vláčet její trůn z ryzího zlata po celém obýváku na Olympu, než pro něj našla pravé místo. Uff, pěkně otravná bohyně.

Lavinia vytáhla z kapsy džínsů balíček žvýkaček. Tři si nacpala do pusy a pak nabídla mně a Meg.

„Ne, díky,“ odmítl jsem.

„Díky,“ zaradovala se Meg.

„Díky!“ hlásil se Don.

Lavinia mu ucukla s balíčkem z dosahu. „Done, ty víš, že žvýkačky nemůžeš. Posledně jsi pak dlouho objímal záchodovou mísu.“

Don našpulil pusy. „Ale jsou moc dobrý.“

Lavinia nakoukla do tunelu, zatímco její čelisti zuřivě zpracovávaly žvýkačku. „Chodba je moc úzká na to, aby rakev nesli čtyři lidi. Já půjdu první. Done, ty a Apollón,“ zamračila se, jako by pořád nchtěla věřit, že se tak vážně jmenuju, „vezměte každý jeden konec.“

„Jenom my dva?“ zaprotestoval jsem.

„Má pravdu!“ postavil se za mě zase Don.

„Prostě ji neste jako gauč,“ doporučila nám Lavinia, jako by mi to něco říkalo. „A ty – jak se jmenuješ? Peg?“

„Meg.“

„Musíte s sebou vláčet všechno?“ zeptala se Lavinia. „Třeba... tu lepenkovou věc, co máš pod paží – to je nějaký školní projekt?“

Meg musela být naprosto vyčerpaná, protože se nezakabonila, nepraštila Lavinii ani jí nenechala vyrůst z uší pelargonie. Jen se obrátila a zakryla Jasonovo dioráma vlastním tělem. „Tohle je důležitá věc.“

„Dobře.“ Lavinia si promnula obočí stejně růžové jako vlasy. „Ty se teda drž vzadu. A hlídej. Ty dveře nejdou zamknout, což znamená –“

Jako by to byla narážka, z druhé strany jezera se ozvalo zavytí ještě hlasitější než předtím, plné vzteku. Démon možná objevil prach a supí plínu po svém mrtvém druhovi.

„Jdeme!“ zavelela Lavinia.

Začínal jsem si upravovat obrázek o naší růžovovlasé kamarádce. Na plaché žirafí mládě dokázala být pořádně rozkazovačná.

Vešli jsme jeden za druhým do chodby, já nesl rakev vzadu, Don vpředu.

Ve zvětralém prostoru byla cítit Laviniina žvýkačka a dohromady to připomínalo plesnivou cukrovou vatu. Pokaždé, když Lavinia nebo Meg praskly bublinu, jsem sebou škubl. Z váhy rakve mě brzo začaly bolet prsty.

„Už tam budeme?“ zeptal jsem se.

„Teprve jsme vešli,“ namítla Lavinia.

„Ale... je to blízko?“

„Asi tak čtvrt míle.“

Pokusil jsem se mužně heknout. Ale vyšlo ze mě spíš zakňourání.

„Lidi,“ ozvala se Meg za mnou, „musíme přidat.“

„Ty něco vidíš?“ zeptal se Don.

„Ještě ne. Jenom mám takový pocit.“

Pocit. Takové pocity nesnáším.

Jediné světlo vydávaly naše zbraně. Zlaté kování na manubalistě, kterou měla Lavinia na zádech, vysílalo přízračnou záři kolem jejích růžových vlasů. Jas Meginých mečů házel dlouhé stíny našich postav na obě stěny, takže to působilo, jako bychom procházeli davem duchů. Vždycky, když se Don ohlédl přes rameno, jeho duhové brýle pluly temnotou jako olejové skvrny na vodě.

Ruce a předloktí mě pálily námahou, ale Don očividně žádné problémy neměl. Umínil jsem si, že nezačnu žadonit o slitování dřív než faun.

Cesta se rozšiřovala a srovnávala. Bral jsem to jako dobré znamení, i když se Meg ani Lavinia nenabídly, že s rakví pomůžou.

Nakonec už to moje ruce nevydržely. „Stát.“

Podánilo se nám s Donem položit Jasonovu rakev chvíli předtím, než bych ji upustil. Na prstech jsem měl hluboké rudé žlábký, v dlaních se mi začínaly dělat puchýře. Připadal jsem si, jako bych právě odehrál devítihodinové jazzové sólo s Patem Methenym na třísetki-
lové železné kytáře Fender Stratocaster.

„Au,“ komentoval jsem to výstižně, neboť jsem býval bůh básnictví a mám skvělé vyjadřovací schopnosti.

„Nemůžeme odpočívat dlouho,“ varovala nás Lavinia. „Teď už mi jistě končí hlídka. Moje parťačka se asi diví, kde jsem.“

Málem se mi chtělo smát. Zapomněl jsem, že si při všech ostatních problémech máme ještě dělat starosti s Lavininiým ulejšváním. „Tvoje parťačka tě nahlásí?“

Lavinia zírala do tmy. „Když bude muset... Je to moje centurionka, ale jinak bezva holka.“

„Tvoje *centurionka* ti dovolila se vypařit?“ podivil jsem se.

„Ne tak docela.“ Lavinia zatahala za přívěsek s Davidovou hvězdou. „Jenom se prostě nedívala, chápeš? Ona tomu rozumí.“

Don se zasmál. „Že se člověk do někoho zakouká?“

„Ne! Že prostě nejde stát na stráží jako tvrdý y pět hodin. Uf. Já to nedokážu! Zvlášť po tom všem, co se stalo poslední dobou.“

Pozoroval jsem, jak si Lavinia pohrává s přívěskem, jak horečně žvýká žvýkačku, jak se kymácí na žirafích nohou. Většina polobohů má obvykle nějakou formu poruchy pozornosti či problémy s hyperaktivitou. Potřebují být neustále v pohybu, jít z bitvy do bitvy.

Lavinia byla chodící ukáзка toho, co přesně znamená *hyper* ve slově hyperaktivní.

„Když říkáš, co se dělo poslední dobou...“ ponoukl jsem ji, ale než jsem stačil dokončit otázku, Don ztuhl. Nos a kozí bradka se mu zachvěly. Strávil jsem dost času v labyrintu s Groverem Underwoodem, abych věděl, co to znamená.

„Co cítíš?“ zeptal jsem se.

„Nevím...“ začenichal. „Je to blízko. A smrdí to.“

„Ehm.“ Začervenal jsem se. „Já se ráno sprchoval, ale když se namáhám, tohle smrtelné tělo se potí –“

„To nemyslím. Poslouchejte!“

Meg se obrátila směrem, kterým jsme přišli. Pozvedla meče a čekala. Lavinia si stáhla z ramene manubalistu a napínala oči do stínů před námi.

Konečně jsem přes bušení vlastního srdce uslyšel řinčení kovu a ozvěnu kroků na kamenech. Někdo k nám běžel.

„Oni se blíží,“ hlesla Meg.

„Ne, počkat,“ vyhrkla Lavinia. „To je ona!“

Měl jsem pocit, že Meg a Lavinia mluví o dvou různých věcech, a nebyl jsem si jistý, jestli se mi některá z nich zamlouvá.

„Ona kdo?“ chtěl jsem vědět.

„Oni kdo?“ vyjekl Don.

Lavinia zvedla ruku a křikla: „Jsem tady!“

„Psst!“ houkla Meg, pořád obrácená tam, odkud jsme přišli. „Lavinie, co to děláš?“

Pak ze strany od tábora vběhla do našeho kruhu světla mladá žena.

Byla asi tak Laviniina věku, čtrnáct nebo patnáct, měla tmavou pleť a jantarové oči. Kudrnaté hnědé vlasy jí padaly na ramena. Na džínech a fialovém tričku se jí leskly legionářské holenice a náprsní krunyř. Na něm měla znak centuriona a u boku upevněnou *spathu* – meč kavalerie. Ach ano... znal jsem ji z posádky *Arga II*.

„Hazel Levesqueová,“ oddechl jsem si. „Díky bohům.“

Hazel se zastavila na místě. Jistě nechápala, kdo jsem, jak to, že ji znám, a proč se culím jako blázen. Podívala se na Dona, pak na Meg, nakonec na rakev. „Co se děje, Lavinie?“

„Lidi,“ přerušila ji Meg, „máme společnost.“

Nemyslela tím Hazel. Za námi, na okraji světla Meginých mečů, se kradla temná silueta, modročerná kůže se jí leskla, ze zubů odkapávaly sliny. A pak se ze tmy za ní vynořil další démon.

To je ta naše smůla. Eurynomové dnes měli speciální akci *Zabij jednoho, dostaneš dva zdarma*.

4

Mám vám zabrnkat?

Netřeba párat břicho

Stačí jen říct „ne“

„AHA,“ HLESL DON TIŠE. „Tak *tohle* tu smrdí.“

„Já myslel, žes říkal, že táhnou ve dvou,“ postěžoval jsem si.

„Nebo ve třech,“ zakvílel faun. „Někdy ve třech.“

Eurynomové vrčeli a krčili se těsně z dosahu Meginých čepelí. Lavinia za mnou natáhla manubalistu – *cvak, cvak, cvak* – ale zbraň se odjišťovala pomalu, nebude připravená pálit dřív než někdy příští čtvrtek. Hazelina spatha zaskřípala, jak ji vytáhla z pochvy. Ani to nebyla moc dobrá zbraň na boj zblízka.

Zdálo se, že Meg neví, jestli má zaútočit, zůstat na místě, nebo se zhroutit vyčerpáním. Bůh žehnej jejímu umíněnému srdíčku, pod paží pořád svírala Jasonovo dioráma, i když by jí v boji nijak nepomohlo.

Zašmátral jsem po zbrani a nahmatal ukulele. Proč ne? Bylo to jen maličko absurdnější než spatha nebo manubalista.

Nos jsem měl naražený od pohřebního airbagu, ale čich mě bohužel neopustil. Z kombinace smradu démona a pachu žvýkačky mě pálily nozdry a slzely mi oči.

„JÍDLO,“ zaradoval se první démon.

„JÍDLO!“ přizvukoval druhý.

Mluvili nadšeně, jako bychom byli oblíbená pochoutka, jakou si nedopřáli už celé věky.

Hazel promluvila klidně a vyrovnaně. „Lidi, s těmahle potvora-
ma jsme se už potkali v bitvě. Ať vás neškrábnou.“

Slova *v bitvě* řekla tak, že mohla mít na mysli jenom jednu straš-
livou událost. Vzpomněl jsem si na to, co nám řekl Leo Valdez v Los
Angeles – Tábor Jupiter utrpěl velké škody, v poslední bitvě přišel
o dobré lidi. Začínal jsem tušit, jak zlé to muselo být.

„Pozor na škrábnutí,“ přisvědčil jsem. „Meg, drž je od nás dál. Já
zkusím píseň.“

Můj nápad byl jednoduchý: zabrnkám nějakou ospalou melodií,
ukolébám ty potvory a pak je nějakým pokojným, civilizovaným
způsobem zamordujeme.

Podcenil jsem nenávist eurynomů vůči ukuleli. Jakmile jsem
oznámil, co mám za lubem, zavýli a napadli nás.

Zapotácel jsem se dozadu a tvrdě dosedl na Jasonovu rakev. Don
vyjekl a přikrčil se. Lavinia pořád natahovala manubalistu. Hazel
vykřikla: „Prostor!“ – což mi v tu chvíli nedávalo smysl.

Meg zaútočila, usekla jednomu démonovi pracku, máchla dru-
hému po nohou, ale pohybovala se pomalu a s dioramatem pod paží
se mohla pořádně ohánět jenom jedním mečem. Pokud by ji démoni
chtěli zabít, bylo by po ní. Ale oni se kolem ní protlačili, aby mě
zastavili, než stačím zahrát.

Hudební kritik je dnes *každý*.

„JÍDLO!“ vyjekl jednoruký démon a vrhl se po mně pěti zbylými
drápy.

Pokusil jsem se zatáhnout břicho. Vážně jsem se snažil.

Ach, ty prokleté špeky! Mít tak staré božské tělo, démoní drápy by se mě ani netkly. Mé pevné bronzové břišáky by se netvorovi vysmály. Bohužel, Lesterova postava mě zase zklamala.

Eurynomos mi hrábl po pupku, hned pod ukulele. Špička jeho prostředníčku se – maličko, jen nepatrně – dotkla masa. Dráp mi rozerval tričko a přejel mi po kůži jako tupá břitva.

Svezl jsem se na bok Jasonovy rakve, teplá krev mi stékala za pás kalhot.

Hazel Levesqueová vztekla zařvala. Přeskočila rakev, prořala spathou eurynomovu klíční kost a vyrobila největší démoní špíz na světě.

Eurynomos zajechel, zacouval a vyrval Hazel spathu ze sevření. Rána ohořela v místech, kde do ní proniklo imperiální zlato. Pak – decentně se to popsat nedá – démon pukl a rozpadl se na doutnající popel. Spatha zacinkala na kamenné podlaze.

Druhý démon se mezitím zastavil, aby si to vyřídil s Meg, jak se už tak stává, když se vám ožene po stehnech otravné dvanáctileté děcko. Ale jakmile jeho druh vyjekl, obrátil se k nám. To dalo Meg prostor, ovšem místo aby zaútočila, protlačila se kolem netvora a rozběhla se přímo ke mně, zatímco se její čepele proměnily zpátky v prsteny.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Ale NE. Ty krvácíš. Říkal jsi pozor na škrábnutí. A sám ses nechal poškrábat!“

Nevěděl jsem, jestli se dojímat její péčí, nebo se naštvat kvůli tomu vyčítavému tónu. „Já to neplánoval, Meg.“

„Lidi!“ vykřikla Lavinia.

Démon popošel dopředu a postavil se mezi Hazel a její spathu. Don se dál hrdinsky krčil. Laviniina manubalista byla pořád jenom

z pŭlky natažená. Meg a já jsme byli vklínění vedle sebe u Jasonovy rakve.

Jedinou překážkou mezi eurynomy a pětichodovou hostinou tak zůstala Hazel s prázdnýma rukama.

Tvor zasyčel: „Nemůžete vyhrát.“

Jeho hlas se změnil. Mluvil hlubším tónem, hlasitěji. „Přidáte se ke svým druhům v mé hrobce.“

V hlavě mi tepalo a břicho mě bolelo tak, že se mi nedařilo vnímat slova, ale Hazel zřejmě pochopila.

„Co jsi zač?“ zeptala se. „Co kdyby ses přestal schovávat a ukázal se?“

Eurynomos zamrkal. Jeho oči se proměnily z mléčně bílé v zářící fialovou jako draslíkové plameny. „Hazel Levesqueová. Zrovna ty bys měla chápat tu křehkou hranici mezi životem a smrtí. Ale neboj se. Podržím ti speciální místo vedle sebe, spolu s tvým milovaným Frankem. Budou z vás nádherní kostlivci.“

Hazel sevřela pěsti. Když se na nás ohlédla, tvářila se skoro stejně hrozivě jako démon. „Couvňte,“ varovala nás. „Tak daleko, jak můžete.“

Meg mě napŭl odtáhla k čelu rakve. Břicho mi hořelo, jako bych do něj měl všitý rozžhavený zip. Lavinia popadla Dona za límec a odtáhla ho na bezpečnější místo.

Démon se zasmál. „Jak mě porazíš, Hazel? Tímhle?“ Odkopl spathu do tmavé chodby. „Přivolal jsem další nemrtvé. Brzo budou tady.“

Navzdory bolesti jsem se pokoušel zvednout. Nemohl jsem v tom nechat Hazel samotnou. Ale Lavinia mi položila ruku na rameno.

„Počkej,“ zamumlala. „Hazel to zvládne.“

Připadalo mi to jako nehorázný optimismus, ale ke své hanbě jsem zůstal na místě. Do prádla se mi pozvolna vsakovala teplá krev. Aspoň jsem doufal, že je to krev.

Eurynomos si jedním prstem otřel z pusy sliny. „Pokud nemíníš utéct a opustit tu krásnou rakev, můžeš se rovnou vzdát. Pod zemí jsme silní, dcero Plutonova. Na tebe až moc silní.“

„Ale?“ Hazel udržovala klidný, skoro konverzační tón. „Silní pod zemí? To je dobré vědět.“

Chodba se otřásla. Ve stěnách se objevily praskliny, zubaté pukliny šířící se kamenem. Pod nohama démona vyrazil ze země vroubkovaný sloup bílého křemene, nabodl ho na strop a proměnil ho v oblak konfet ze supího peří.

Hazel se k nám obrátila, jako by se nic zvláštního nestalo. „Done, Lavinie, vezměte to...“ Podívala se stísněně na rakev. „Odneste to odsud. Ty,“ ukázala na Meg, „pomoz kamarádovi, prosím. V táboře máme hojiče, ti si se škrábancem démona poradí.“

„Počkat!“ vložil jsem se do toho. „C-co se to stalo? Ten hlas –“

„Už jsem to u démona viděla,“ zabručela Hazel ponuře. „Vysvětlím ti to pak. Teď běžte. Půjdu hned za vámi.“

Chtěl jsem se bránit, ale Hazel zavrtěla hlavou. „Jenom si vezmu meč a postarám se, aby nás nikdo nesledoval. Běžte!“

Z dalších puklin ve stropě se sypal prach. Zmizet možná nebyl tak špatný nápad.

Opíral jsem se o Meg a jakžtakž se štrachal chodbou. Lavinia a Don vlekli Jasonovu rakev. Rána mě bolela tak, že jsem ani neměl sílu křiknout na Lavinii, aby ji nesla jako gauč.

Ušli jsme snad patnáct metrů, když se chodba za námi otřásla

ještě silněji než předtím. Ohlédl jsem se a do obličeje se mi snesl oblak sutě.

„Hazel?“ zavolala Lavinia do vířícího prachu.

Chvilku nato se Hazel Levesqueová objevila, pokrytá od hlavy k patě lesknoucím se křemenným prachem. V ruce jí zářil meč.

„Nic mi není,“ oznámila. „Ale tamtudy už neproklouzne nikdo. A teď,“ – ukázala na rakev – „nechtěl by mi laskavě někdo říct, kdo je tam uvnitř?“

Nechtělo se mi do toho.

Zvlášť ne potom, co jsem viděl, jak Hazel probodla své nepřátele.

Jenže... dlužil jsem to Jasonovi. Hazel byla jeho kamarádka.

Obrnil jsem se a nadechl se, abych promluvil, ale předběhla mě samotná Hazel.

„Je to Jason,“ prohlásila, jako by jí to někdo zašeptal do ucha. „Ach, u všech bohů.“

Rozběhla se k rakvi. Padla na kolena, objala víko a vyrazila ze sebe jediný zničený vzlyk. Pak sklopila hlavu a mlčky se rozechvěla. Prameny jejích vlasů se táhly v křemenném prachu na leštěném dřevě a nechávaly po sobě klikaté čáry jako záznamy seismografu.

Aniž by vzhlédla, zamumlala: „Měla jsem noční můry. Loď. Muž na koni. A... kopí. Jak se to stalo?“

Snažil jsem se to vysvětlit, co nejlépe jsem mohl. Vylíčil jsem jí svůj pád do smrtelného světa, dobrodružství s Meg, boj na palubě Caligulovy jachty a to, jak Jason zemřel při naší obraně. Vzpomínky na ty příhody ve mně oživily všechnu bolest a hrůzu. Vybavil jsem si ostrý ozonový pach duchů větru vířících kolem Meg a Jasona,

kousavá plastová pouta na zápěstích, Caligulovo drsné potěšené chvástání: *Živý se ode mě nedostaneš!*

Bylo to všechno tak hrozné, že jsem na chvíli zapomněl na mučivou bolest v břiše.

Lavinia zírala na podlahu. Meg se snažila zastavit mé krvácení náhradními šaty, které měla v batohu. Don sledoval strop, kde se nad našimi hlavami táhla nová klikatá prasklina.

„Nerad ruším,“ ozval se faun, „ale třeba by se to dalo probrat venku?“

Hazel přitiskla prsty na víko rakve. „Mám na tebe vztek. Že tohle děláš Piper. Nám. Nenechal jsi nás, abychom ti tam pomohli. Co sis myslel?“

Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že nemluví s námi. Říkala to Jasonovi.

Pomalu vstala. Pusa se jí chvěla. Napřímila se, jako by přivolávala sloupy křemene, aby jí podpořily kostru.

„Nechte mě nést jednu stranu,“ požádala. „Odneseme ho domů.“

Vlekli jsme se mlčky, nejbídnější nosiči rakví, jaké svět kdy poznal. Všichni jsme byli pokrytí prachem a popelem nestvůr. Vpředu u rakve se Lavinia kroutila ve svém brnění, občas se podívala na Hazel, která kráčela s pohledem pevně upřeným dopředu. Ani si nevšimla zatoulaného supího pířka, které se jí vzneslo z rukávu.

Meg a Don nesli rakev vzadu. Meg měla kolem očí pořádné modřiny z havárie, vypadala tak jako velký, špatně oblečený mýval. Don sebou pořád škubal a nakláněl hlavu doleva, jako by poslouchal, co mu říká rameno.

Klopýtal jsem za nimi a tiskl si k břichu Meginy náhradní šaty.